

Gyoma, 1890. december 14. – Budapest, 1968. szeptember 4.

Apja mérnök volt. Fia elemi iskoláit Gyomán végezte, majd az egri katolikus főgimnáziumban érettségizett. 1908-tól két éven át a Magyar Királyi József Műegyetem Gépészmérnöki Karát látogatta. Az első világháború kitöréséig a budapesti Királyi Magyar Tudományegyetem bölcsészkarán, a latin–történelem szakon végzett két évet, s párhuzamosan a teológiai főiskolára járt. 1915-ben premontrei paptanár lett, felvette a Gellért papnevet, s ugyanakkor bölcsészdoktori címet szerzett. A következő évben középiskolai tanári oklevelet kapott. 1932-ben a Pázmány Péter Tudományegyetem Jog- és Államtudományi Karán folytatott tanulmányokat. 1915-től 1918-ig a rozsnói főgimnázium tanára, majd igazgatóhelyettese. 1919 márciusában Gömör vármegye kormánybiztosának nevezték ki, majd a direktórium elnöke volt a csehszlovák közigazgatás visszatéréséig. 1919 végén Rozsnyóról Budapestre költözött, ahol a következő évtől a Werbőczy István Fiúgimnáziumban tanári beosztásban oktatott, majd igazgatóhelyettes lett. Egy tanári vizsgálóbizottsági határozat után állásából elmozdították, a tanári tevékenység gyakorlásától eltiltották. 1920–1922-ben a rozsnói Gömör Bank Rt. ügyvezető igazgatója és vezérigazgató-helyettese. 1921-től a Klein és Társa Pipereszappangyártó Rt. ügyvezető igazgatóhelyettese. Két évig saját autókereskedést tartott fenn. 1929-től levéltári gyakornok, majd főlevéltárnok, a vármegyei iroda vezetője és a házi nyomda igazgatója. A felvidéki területek visszacsatolása után, Endre László alispáni kinevezésekor, 1939-ben nyugdíj biztosítása nélkül nyugdíjazták. 1942-ben tápszerüzemet létesített. 1918-ban Rozsnyón lett a Szocialista Párt tagja, majd a Károlyi-párt helyi elnöke. Budapestre költözése után a Rassay-párt tagja lett. Tagja volt a PEN Clubnak és a Kazinczy Társaságnak, s másokkal együtt megalapította a Gyöngyösi István Irodalmi Társaságot, később az Irodalmi Társaságok Szövetségének főtitkára lett. A szabadkőműves Corvin-páholyba is belépett. Beválasztották a rákospalotai képviselő-testületbe, tagságát 1948-ig megőrizte. 1944-ben részt vett az ellenállási mozgalomban. 1945 elején bekapcsolódott a Polgári Demokrata Párt budapesti megszervezésébe. Az országos vezetőség tagja. 1945. június 24-től Dunántúl képviselőjeként került be az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. 1945 és 1948 között a Pest Megyei Nemzeti Bizottság ügyvezető társelnöke, a Rákospalotai Nemzeti Bizottság és a képviselő-testület tagja volt. 1945-től a KOKSZ társelnöke, a Nagykereskedők Országos Szövetsége elnöke. Az 1947. március 23-i nagyválasztmányon megválasztott nyolc alelnök egyike a PDP-ben. Elindult az 1947. évi választásokon, de nem került be a törvényhozás tagjainak sorába. 1948 májusában a Polgári Demokrata Párt és a Magyar Radikális Párt Demokrata Pártszövetség néven történt együttműködésekor a két pártot irányító egyeztető tanácsban a PDP egyik képviselője. 1949. március 11-én – a PDP-nek a Magyar Radikális Pártba történt beolvadása után – az MRP alelnöke. Az 1949. évi választásokon a Magyar Függetlenségi Népfront jelöltjeként pótképviselőnek választották. 1953 márciusában letartóztatták, üzemét bezárták, gazdasági jellegű koncepciók perbe fogták; árdrágítás, feketézés vádjával három évre ítélték. A Markó utcában, majd Jászberényben tartották fogva, az 1953. júliusi amnesztiával szabadult. Alkalmi munkákból élt. 1956. októberében a XV. kerület forradalmi bizottságának elnökévé választották. 1957 januárjában letartóztatták, egy hónapos fogva tartás után kiengedték. 1957 márciusában Kistarcsára internálták. 1958 márciusában

került haza, éjjeliőr, majd lottószelvényárús lett.